

gange, så ressourceargumentet holder altså ikke længere. Der skal være styr på tingene. Det skal være sådan, at hvis man beder om at få en sag, kan man gå journalen igennem, og så vil det allerede her være nødvendigt at notere, hvad der kan udleveres, og hvad der ikke kan udleveres. Det arbejde skal allerede gøres i dag, medmindre forvaltningen virkelig skal brase sammen.

Vi synes, det skal med i offentlighedsloven, for det er jo ikke engang præciseret i forvaltningsloven, og det er forfærdeligt, hvis det ikke bliver respekteret. Det ved justitsministeren forhåbentlig også, og jeg vil godt bede ham komme herop og bekræfte, at det ikke bare er god forvaltningsskik, men også nødvendig forvaltningsskik, at der er styr på tingene, for ellers er det altså helt galt. Jeg vil også godt bede ministeren om at sige, at det faktisk er vigtigt, at vi får det ind i offentlighedsloven, så vi kan få den til at virke.

Så kan jeg fortælle hr. Tom Behnke, at hvis han har skrevet et postkort til borgmesteren, er det i dag omfattet af offentlighedsloven, medmindre der er meget private oplysninger i det, for så skal de væk. Men normalt vil det være tilfældet, og i grunden går jeg også ud fra, at hr. Tom Behnke – som normalt plejer at sende postkort via pressen – er tilfreds med det.

Så er der spørgsmålet om EU. Vi ved godt, det er et svært spørgsmål, men vi bliver ved med at tage det med, fordi Danmark fører det synspunkt frem i debatten med de andre EU-lande – bortset fra Sverige, som jo har et meget bedre system end vores – at vi ønsker mere åbenhed. Jeg vil godt være med til at prøve at få udredt i udvalget, hvor vi vil komme i direkte konflikt med EU-reglerne, hvis vi får mere åbenhed, og hvor vi rent faktisk kan lave mere åbenhed uden at få en direkte konflikt. Det vil egentlig være ganske godt at få en redegørelse for det i det videre arbejde, så vi kan se, hvilke grunde der er til, at vi ikke kan få åbenhed om f.eks. sager, der virkelig påvirker dansk lovgivning.

Jeg går ud fra, det var et løfte, jeg før fik fra ministeren om selskaberne: at vi nu omsider får en ordentlig redegørelse for årsagen til, at man holder det og det og det lukket. Det er ret mange penge og store budgetter, det drejer sig om, hr. minister, og det er altså noget, vi skal have offentlig indsigt i. Jeg vil egentlig foreslå ministeren, mens han har stærke nerver, at få et indblik i minimetroens økonomi. Vi andre kan ikke

få det, men jeg går ud fra, ministeren kan få det, hvis han beder om det; men det kræver stærke nerver. Jeg vil lige sige, at kautionen ligger hos os i den sidste ende, selv om det godt kan være, at det ikke bliver os, men først vore efterkommere, der kommer til at betale gildet.

Jeg vil også spørge ministeren, om han ikke som et minimum vil sørge for, at der bliver indført arkivpligt. Jeg har ladet mig fortælle, at i radioens orientering her i eftermiddag vil man kunne høre rigsarkivaren sige, at det går nok ad frivillighedens vej. Men jeg synes ikke, det skal bero på frivillighed, om vi engang om 25 eller 30 år skal kunne høre, hvad der rent faktisk er foregået. Jeg mener, ministeren bør sige – også for at støtte sin kollega kulturministeren – at i hvert fald med hensyn til arkivpligten skal der ikke være nogen diskussion.

Det bør også inddrages i hele diskussionen om krydsningen mellem arkivlov og offentlighedslov, at alt, hvad der kan åbnes hen ad vejen, bør åbnes, og at det bør begrundes, når der gives afslag. Selvfølgelig kan der være klare konkurrencemæssige ting, men så vil vi kunne se, hvordan de er beskrevet i forhold til andre selskaber. Langt det meste af det, vi taler om, når vi taler om de offentlige selskaber, har ikke noget med det at gøre.

Jeg synes, det er fortvivlende, at den offentlige sektor kommer sådan i vanry. Vi ser jo gerne i modsætning til Venstre, at så meget som muligt forbliver i offentligt regi, men så må det offentlige have den fordel, at der er åbenhed og kontrol, og at der i de tilfælde, det eventuelt ikke kan udledes af aktieselskabsloven, enten fortolkes eller foretages en lovpræcisering. Det ved ministeren udmærket godt. Det er jo ikke Vorherre, der har lavet aktieselskabsloven, og der kan jo godt stå noget i den, som hindrer os i at passe vores arbejde som kontrol og tilsyn med, hvad det er, statens penge bliver brugt til. Det er jo i sidste ende statens kautionsspenge. De private har bankerne til at afgøre, om det og det ser holdbart ud, men her er det staten, der kautionerer, og så må være muligt for os at se, om det og det kan holde vand.

Jeg kan også fortælle ministeren om en anden lille, herlig sag. Det er vedrørende arbejder, som f.eks. DSB tog, mens det var en almindelig statsvirksomhed, og når vi nu søger aktindsigt, siger man, at nu er det blevet et aktieselskab, så nu kan vi ikke få aktindsigt – på trods af, at da tingene skete, var det et almindeligt statsselskab. Man skal ikke komme her bagefter og prøve at